

Lucas Keijning

Fred ontspoord

Fred drukte de knop voor de bel van zijn tram bijna kapot. Toen hij de bel even met rust liet, hoorde hij de passagiers achter hem irritant vrolijk lachen om de situatie. Én passagiers die zich luid en duidelijk beklaagden dat de tram nu nog meer vertraging opliep.

Fred leek de enige die stil was.

Maar van binnen kookte hij. Hij kookte van de woede die zich al de hele dag had opgebouwd. Eerst door die toeristen die de hele tram ophielden, daarna met de omleiding waardoor hij een kwartier vertraging opliep, en dat vervolgens aan iedereen had moeten uitleggen.

En nu dit.

Er knapte iets in zijn hoofd. Het deed geen pijn, maar hij kon voelen dat er definitief iets kapot ging.

Omdat het de hele dag al bloedheet was, stond zijn raampje open. Hij stak zijn hoofd door het raam. 'Hé, eikels! Stap dan van dat ding af. Zo krijg je dat kreng nooit van het spoor.'

De mensen op de bierfiets keken hem even verschrikt aan. Om daarna weer in dezelfde slappe lach te schieten die ze daarvoor ook al hadden.

'Zakkenwassers', vloekte Fred. Hij zag hoe zijn spuug bij het uitspreken ervan op zijn dashboard terecht kwam, hetgeen hem nog kwader maakte.

'Kun je hem niet gewoon aan de kant duwen?' vroeg een student die achter hem stond. Fred keek hem aan. Aan de blik van de jongen, die nog even nonchalant zijn haar naar achter veegde met zijn hand, kon Fred precies aflezen wat hij bedoelde met zijn opmerking. Hoor mij eens leuk zijn, én... los jij dit even op.

Enkele ogenblikken geleden was de bierfiets, met tien oprijdenden en bestuurder, de tramrails opgereden. Fred had met zijn tram voorrang, maar daar gaf de bierfietsbestuurder kennelijk niets om. Dagelijkse kost. Met grote tegenzin remde Fred af om de bierfiets niet omver te rijden. Hetgeen hij graag had gedaan. Maar door de belabberde stuurmanskunsten van de bierfietsbestuurder - de lul, die volgens Fred ook bier had gedronken - kwam de bierfiets vast te zitten in een stuk waar de weg naast de rails was opgebroken.

En nu stond dat rotting, de schande van de Amsterdamse binnenstad, vast voor Freds tram! Op de momenten dat de bestuurder van de bierfiets even niet de slappe lach had, probeerde hij de anderen zover te krijgen dat ze extra kracht zetten op hun pedalen, om zo de bierfiets weer in beweging te krijgen. Maar wat denken ze nou, dacht Fred. Twee van de vier wielen stonden in het afgegraven deel naast de rails. Zolang die ellendelingen op hun reet blijven zitten, gaat die bierfiets nergens heen.

Fred draaide zich weer om naar de student. 'Wat zei jij nou net?'

De student grinnikte even. 'Sorry?'

Fred herhaalde zijn eenvoudige vraag: 'Wat zei jij nou net?'

'Dat je hem ook gewoon aan de kant kunt duwen.'

De student begon wat ongemakkelijk te kijken.

'Dat is best een idee,' antwoordde Fred. En hij pakte met zijn linkerhand de versnellingshendel beet om de tram in beweging te zetten.

In een keer was hij in gedachten weer terug in zijn Mercedes-Benz Tourismo R2. Het voelde precies hetzelfde. Tien jaar geleden had Fred als chauffeur van een grote touringcar voor een net iets te steile en besneeuwde oprit gestaan bij een hotel in Zwitserland. In verband met een verbouwing aan de gewone inrit van het hotel was hij naar de oprit achter het hotel verwezen.

'Dat ga je nooit redden, Fred!' had een van de meest spraakzame mannen vooraan in de bus geroepen.

'Let jij maar eens op!' antwoordde Fred.

Hij wist hoe sterk de motor van zijn Tourismo was. Hij had de week ervoor nog in zijn favoriete vakblad gelezen hoe verrassend veel paardenkrachten er in deze relatief compacte zescilinder zaten. Heel soepel schakelde hij naar de eerste versnelling. En terwijl hij het hoorde gonzen onder in de bus en zag hoe sommige van zijn passagiers hun handen om de stoelleuning voor hen klemden, liet hij de bus langzaam maar zeker omhoog kruipen. Eenmaal boven klonk een warm applaus.

'Petje af, Fred', had de man voorin geroepen. 'Jij verstaat je vak.'

'Wat de fuck doe je, gast?!'

Fred was weer terug in de realiteit. Langzaam maar zeker liet hij de tram over de rails glijden richting de bierfiets.

'Stoppen, gek!' riep de student achter hem. En ook anderen schreeuwden in paniek.

'Dit stelde jij toch voor?' vroeg Fred, zonder de student aan te kijken.

'Jezus, man!'

Ook de mensen op de bierfiets kregen door wat Fred van plan was. Fred zag de paniek in hun ogen terwijl ze scholden en zo goed en zo kwaad als het ging van de bierfiets afstapten.

Het geluid van het raken van de bierfiets was anders dan hoe Fred het zich had voorgesteld. Hoger en krakeriger. Maar het was lastig te horen met iedereen die er doorheen schreeuwde. Waarom lieten ze hem dit niet even afhandelen?

'Waar zit hier de noodrem?! Trek aan de noodrem!' hoorde Fred een vrouw achter hem gillen.

Shit. De noodrem. Als ze er maar van afblijven.

Inmiddels waren alle berijders van de bierfiets afgesprongen en stonden ze schaapachtig te kijken hoe Fred het ding aan de kant duwde. De bestuurder, met zijn olijk bedoelde gele polo met witte bovenkant, alsof hij zelf een biertje was, stond Fred de huid vol te schelden.

Opeens bleef de bierfiets hangen. Waarschijnlijk zat een wiel klem bij een van de bielzen van de tramrails, die nu open en bloot lagen.

Shit.

Gewoon doorrijden.

De tram kraakte en Fred werd verrast door het geluid van de elektromotor die blijkbaar de gevraagde kracht maar net aankon.

Met een schok klapte de bierfiets iets omhoog en schoot de tram naar rechts uit de rails. Van schrik liet Fred alles los.

Heel even staarde hij beduusd voor zich uit.

In een waas hoorde hij de passagiers nog steeds gillen en dingen roepen. Maar het kwam niet meer binnen bij Fred.

Links van hem zag hij door het open raam iets zijn kant op komen.

Heel snel op hem afkomen.

En net op het moment dat hij besepte dat het de vuist van de bierfietsbestuurder was, werd alles zwart.